

Felszálló ködök

[Látó, 2011. január]

Ott hever benned az öngyilkosság,
mint egy tetszőleges méretű csigaház.
Amikor magában haladva önnön középpontja állja el útját,
összeroppan és megszületik.

1.

Széthajtogatott, kisimított origamihattyú,
most visszakerülsz a papírtoronyba.
Fehér lap feledésébe merülnek egy történet hajtásai.

Amikor a nagy hal elindult,
nekünk biztonságról kellett gondoskodnunk,
mert ő maga nem gondolt velünk.
El kellett hinnünk magunkról, hogy ehetőek vagyunk.
Egyedüli menedékünk saját formánk maradt,
s az, hogy figyelmünket az illeszkedés mikéntjének szenteljük.
Minekutána legaljasabb feltételezéseinkhez is méltóvá váltunk,
egyszerre kihulltunk a nagy hal látóköréből.
Igyekezetünk iszapja tetőtől talpig beborított,
amikor valamelyikünk azt mondta maga elé:
gyógyhatású.

2.

Saját szavába vágó sín halad
a ponyvaként fércelt drótos ég alatt.
A látómezőt szigorú jegenyék
suhintják – tanárok egy diák tenyerét.
Cseppek mozaikpadlóján menekül a szél.
Elhagyott gyárok
csarnokaiban futószalagok állnak.
Az égetett avar szaga bebútorozza az utca csöndjét,
sarkában egy kutya álldogál.
Magányos hintaként magába száll.

A rozsdá pókja rőt
szögesdróthálóban emészti az elejtett időt.
S az összekószált szürkeségben végül
egy víztorony csöndes vigasztalása kékül.

Te magad,
hiába adod át magad,
a felszínen lebegsz, akár egy veszteség utáni kárpótlás.
Súlyos vagy, mint egy szarkatoll,
mely azt hiszi magáról, hogy szarkofág.

3.

Emlegethetjük társainkként a madarakat, ha két lábbal állunk a földön,
és még feltekinteni is ódzkodunk az égre, nehogy görcs álljon
nyakunkba.

Hihetjük azt, hogy könnyű ruhában érkeztünk,
ha kényszerzubonyba göngyöl a tekintet, ahonnan a feloldozást
reméltük.

Nincsen bennünk szeretet, csak kőomlások és kéken villódzó szirénák
vannak.

Amit tenni tudunk, hogy készségesen állunk egy pillanatra,
amíg késeivel körül dobál egy másikunk.

Mégsem veszíthetünk el annyira semmit,
mint amiről kiderül, hogy soha nem is volt a miénk.

Olykor olthatatlan szomjúsággal vágyunk megtapasztalni,
milyen lehet egy idegen konyha este,
milyen hangulat terem a lámpabura körül,
de már a póre villanykörte
megadó függében is áhítattal részesülnénk
egy asztal mindennapi ünnepében,
melyet valaki a magára való tekintettel megterített.

Csak egyszer érdemelnénk ki egy tányér fehérségét!

4.

Összeértek bennem a fent és a lent cseppkövei.
A nyugalom fennakadt valahol egy barlang befelé növesztett tövisein.

Valamikor egyetlen rend ruhát hordtam
– a gyerek csak felszínnel való találkozás nyomait viseli magán –,
figyelmem osztatlanul adtam át egy könyvnek.
Most minden nap másként öltözöm,
mint naptárhoz szelídült kaméleon,
szögletes mozdulataimtól óvok rongyokat,
és körülöttem félbehagyott könyvek hevernek.
Szétterjesztett szárnyaik között fehér gerincük a plafonra mered.
Elkerülöm a helyeket,
ahol magamról kellene szólnom, bevallanom,
hogymegy ideje nem kaptam híreket.

Mutabor, hullattad a ködbe,
mint párnádba szoktad könnyeid.
Jövet te ültél az ablak mellé, tudtod nélkül vettem fel arcéled
koordinátáit
a szürkületi ellenfényben,
és ha felém fordultál, lehunytam szemem, hogy ne láss.
Sajnáltam, hogy én nem tudlak megajándékozni a szépség látványával.
Milyen állatokat láttunk?
Úgy feleltem, szarvasokat és fürjeket.

Rajtam kövek voltak,
azon kőrózsák,
azon keringő bogarak,
azon áttört szárnyak,
azon csillámló napfény.
Hallgatásom foglalként nyitottam meg előtted,
te rend és rendetlenség ötvözete, drága kő.

5.

Azon a délutánon talán sikerült volna
következmények nélkül megsemmisítenünk egymást.

6.

Évekkel ezelőtt hallgattuk szobádban ezt a zenét,
én a szőnyegen ültem, háttal fotelednek,

így könnyebben tudtalak elképzelni, mintha látnálak.
Azóta először hallgattam újra a lemezt,
te eddig soha nem hívtál telefonon.
És hallójárataim labirintusában elindula akkor a te hangod,
hogy utánamenvén az elmondhatatlan orcájú lénynek,
melyet az öt félök zenének neveztek vala,
rajtaüssön és megölje azt,
avagy önnön halálát mutassa fel a reá fordított ábrázat előtt.

Tudtam, hogy vannak dolgok.
Ismeretségünk hosszú, de áttetsző ideje alatt
többször hullattál el magadról szavakat,
amiket én nyomodban haladva összeszedtem,
és koszorúba fontam ügyetlenül.
Mégis lett valami, amit birtokolva, fakó alakod nem halványodik.
Lábunk alatt parányi hegylánc.
Meggövesedett buborék: a távol.
S mintha a végletek közt verődő táj előtt,
a csontos hegygerinc előtt lassan elhúzott celofánon
a felszálló párák kusza rajza, kósza mozgásai
felülírnának minden emberit.
Az ember arról beszél, hogy a „lenne” bizalommal teljes,
a „volna” pedig hasztalan remél.
S hogy bizonytalanul bizakodó a „talán”.
Tudtam bizonyos dolgaidról.
Olyanokról is, amelyekről te nem.
Mert Trisztán lábai elé vetted magad egy sosem látott előadáson,
és könnyek közt tépted el magad a valóság pórázáról,
mit sem törődve azzal, hogy megvonja tőled zsarnoki gyámkodását
a továbbiakban,
a Trisztán lábára vetted magad, azon kapaszkodtál fel a színpadra,
úgy könyörögtél:
„mutass utat, mutass utat”.
Szünetben megkerestelek, mellkasom akkorára nőtt, mint a siratófal,
hogy felajánlhassam, oda térj meg.
Álmom ott ért véget, ahol kiadtalak a valóságnak,
az önzetlenség lón gyámolító uralmának leple.

Gazdátlan voltál te már akkor is,
amikor gondoskodásommal körülvettelek –
akkor is engem tápláltál félelmeddel,
mint szörnyet a szorongó képzelet teje.

Csak a felszálló párákat akartam látni újra,
és nikotintól lett bűzös a szám.
Egyszer a kézművesek kirakodója volt,
a vásár szokásos kavalkádja:
függők, csecsebecsék,
fajjátékok és kőedények.

Káprázatomban melléd vetődtem,
hirtelen tűntél fel két test között,
nézelődtél, talán megtetszett valami.
Tétováztam, hogy megszólítsalak,
belém sajdult, hogy nélkülem is szépen élsz.
S nem a belátás döntött a mozdulat felől,
amely elindította karomat a vállad felé.
Elhajoltál, önkéntelenül kitérve a találkozás súlya elől.
A véletlen kijátszhatatlan szinkronitása!
Kezem a levegőben maradt egy pillanatra,
aki arra fordult, láthatta tenyerem szárnalmas üregét,
mintha egy koldusé volna.
És karom hídját, amely távolságot hozott közelség helyett.

7.

Nézd csak:
egy egér elmélyülten tanulmányoz egy egérfogót.
Egészen elvész tenyerében, amint értenivágyásával fölé hajol.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Láng Orsolya

Látó Szépirodalmi Folyóirat